

Értéked, szépséged ...

„Édes Erdély, itt vagy még?

Enyém vagy-e még?

Vagy talán másoké?

Kik széttiporják szépséged,

Megtörik büszkeséged.

Magukénak gondolnak,

Közben te a miénk vagy.

Száz éve azt hiszik ők,

Hogy az övék ez a föld.

De hogyan is lehetnél másoké,

Ha nem Árpád apánk utódaié?

Az övék is maradsz mindörökre,

Bár azt hiszik, kezet tettek erre a földre.

Sok értéked nehéz felsorolni,

Nem is lenne idő, mindannyit megvallani.

De tőled csak egy választ kérek,

Mi a legfontosabb kincsed?”

„Értékeim, kincseim ti vagytok,

Ti, akik földemen jártok, laktok ...

Ti, akik egymásnak hadat üzentek,

Akik egymás fölött mindig csak ítéleztek.

Megszakad a szívem, ezeket látván:
Ítélet, gyűlölet, ember ember hátán.
Szeretetet, békességet szeretnék látni,
S minden népet testvérként együtt élni.”

„Én e szépségedet tovább nem roncsolom,
Ítéleteimet mind-mind visszavonom.
Ha Téged ez a dolog tesz szebbé, jobbá,
Nem én leszek az, ki mindezt elrontaná.
Te vagy nekem a szülőföldem,
Ott ahol az életemet leélem.
Megbecsülöm a kérésed,
És őrizem a szépséged.”

Dinka Levente

(Áprily Lajos Főgimnázium, XII.C – Brassó)